

התנין והתן הקטן

התן הקטן אהב מאוד סרטנים. הוא נהג לבוא לגדת הנהר ולצוד שם סרטנים וצדפות. ופעם השתוקק כל כך לתפוס סרטן שהכניס את הכפה שלו למים, בלי להביט קודם, מה שאינכם צריכים לעשות לעולם! וברגע שהכניס את כפו.. סנפ..! התנין הגדול שחי שם בבוע החזיק אותה כבר בלועו. "וי, וי" חשב התן הקטן "התנין תפס את הכף שלי! עוד רגע והוא ימשוך אותי למים ויבלע את כולי. מה אעשה? מה אעשה?"

ואז חשב פתאום "ארמה אותו!" והוא התחיל לדבר בקול מאוד עליז, כאילו לא קרה כלום. וכך אמר: "הו! הו! אדון תנין החכם! אדון תנין הנבון. איך זה שתפסת את פקעת קנה הסוף הישנה במקום הכף שלי. אני מקווה שהיא תטעם לך!"

התנין שהסתתר בתוך הבוע שבין קני הסוף לא יכול היה לראות כלום. הוא חשב "וי, טעיתי". הוא פתח את לועו ושחרר את התן הקטן.

התן הקטן רץ משם מהר ככל האפשר ותוך הריצה קרא "תודה מר תנין! מר תנין הנדיב! כמה יפה שנתת לי ללכת."

התנין הזקן דפק בבוע בזנבו ופתח וסגר את לסתותיו בכוח, אך היה כבר מאוחר מדי. התן הקטן היה מחוץ להישג.

מאז התן הקטן לא התקרב לנהר כדי לא להסתכן. אך אחרי שבוע קיבל שוב תיאבון לסרטנים והוא הרגיש שחייב לאכול סרטן. שום דבר אחר לא יספק אותו.

לכן הוא ירד לגדת הנהר והביט בזהירות סביב. הוא לא ראה את התנין הזקן, אך חשב לעצמו "עדיף לא להסתכן." לכן הוא עמד בשקט והתחיל לדבר בקול רם לעצמו, כי כך הוא נהג בדרך כלל. הוא אמר "אם אינני רואה סרטנים על החוף, אני רואה אותם בדרך כלל תקועים בבוע ובולטים מהמים ואז אני מכניס את כפי למים ותופס אותם. מעניין האם אראה כמה סרטנים שמנים קטנים היום."

התנין הזקן שכב מוסתר בתוך הבוץ שבקרקעית הנהר וכששמע את דבריו של התן הקטן אמר לעצמו "אהה! אעמיד פנים שאני סרטן קטן וכשהוא יכניס את כפו למים אעשה לי ממנו ארוחת ערב!" והוא הוציא את קצה אפו השחור מהמים וחיכה. התן הקטן ראה אותו ואמר "תודה מר תנין. תודה מר תנין הנדיב שהראית לי איפה אתה שוכב. אני חושב שאחפש את הארוחה שלי במקום אחר." והוא רץ משם מהר כמו רוח. התנין הזקן כעס עד שקצף יצא מלועו, אבל התן הקטן כבר ברח. שבועיים שלמים התן הקטן לא התקרב לנהר. אך יום אחד הרגיש ששום דבר לא יספק אותו אלא סרטנים ושהוא חייב, אבל חייב באמת לאכול לפחות אחד כזה. הוא ירד לנהר בזהירות והביט סביב. הוא לא ראה כל סימן של התנין הזקן, אך לא רצה להסתכן. לכן נעמד שם והתחיל לדבר אל עצמו, כפי שנהג בדרך כלל: "אם אינני רואה סרטנים על החוף או בולטים מתוך המים אני רואה אותם בדרך כלל כשהם נושפים בועות אוויר

קטנות, כאלה פופף..פופף... פופף. ואלה מראות לי איפה יושבים הסרטנים. אז אני יכול להכניס את כפי למים ולהוציא אותם. מעניין האם רואים היום בועות קטנות?" התנין הזקן ששכב בתוך הבוץ שמע זאת וחשב "הו! זה קל. אני רק אנשוף כמה בועות אוויר ואז הוא יכניס את כפו למים וכך אוכל לתפוס אותו." והוא נשף ונשף, ובועות אוויר יצאו מהמים במערבולת גדולה. לא צריך היה לספר לתן הקטן מי נושף את הבועות. הוא רק הביט עליהן ורץ משם מהר כשהוא קורא "תודה מר תנין! תודה מר תנין הנדיב שמראה איפה אתה שוכב. תודה, אחפש ארוחה במקום אחר לאורך הנהר." התנין כעס נורא, זחל מהמים ורץ אחרי התן, אבל איפה!..! התן הקטן רץ הרבה יותר מהר. מאז התן הקטן לא הסתכן יותר ולא ירד לנהר ולא אכל יותר סרטנים. אבל הוא מצא גן של תאני בר טעימות כל כך, שהוא הלך לשם כל יום ואכל אותם במקום סרטנים.

אותן. " והוא התחיל לזוז ולהסתובב בתוך הערמה,
עד שניתן היה לראות את גבו.
התן הקטן לא חיכה יותר. הוא רץ מהר מהגינה
וקרא "תודה! תודה מר תנין היקר שהראת לי איפה
אתה נמצא. לא אוכל להישאר כדי להודות לך.
שלום!"

התנין הזקן כעס נורא. הוא נשבע לעצמו שיתפוס
את התן החוצפן ויאכל אותו. לכן הוא זחל וגרר את
עצמו עד שהגיע לביתו של התן הקטן. שם הוא זחל
פנימה והסתתר כדי לחכות שהתן יחזור הביתה.
התן הקטן חזר אחרי זמן מה, שמח ומרקד, אבל
תמיד מסתכל סביב. הוא ראה לפניו ביתו סימנים
כאילו משהו כבד נגרר על האדמה. הוא נעצר
וחשב "מה זה? מה זה יכול להיות?" ואז ראה
שדלת ביתו שבורה והמשקוף שבור בצדדים, כאילו
משהו גדול נגרר פנימה.

"מה זה? מה זה?" אמר התן הקטן "צריך לבדוק
את הדבר."

הוא נעמד והתחיל לדבר אל עצמו (אתם זוכרים
שהיה לו מנהג כזה?) ואמר בקול רם "כמה מוזר

אלא שהתנין גילה זאת. הוא החליט ששיג את התן
הקטן ויאכל אותו, מה שלא יהיה. לכן הוא יצא
מהנהר וזחל לתוך גן תאני הבר. שם הכין ערמה
גדולה של תאנים תחת אחד מעצי התאנה הגדולים
ביותר, והסתתר בתוך הערמה זו.

כעבור זמן הגיע לשם גם התן הקטן, שמח ולא
דואג, אך בכל זאת מסתכל היטב סביב. הוא ראה
את ערמת התאנים הגדולה תחת העץ.

"הם.. " חשב "זה נראה כמו משהו שעשה ידידי
התנין. מוטב שאחקור קצת." הוא נעמד והתחיל
לדבר לעצמו, כפי שהיה רגיל "התאנים שאני אוהב
ביותר אלה התאנים הקטנות, בשלות, שנופלות
מהעץ כאשר הרוח נושבת, ומתגלגלת אותן על
הארץ הנה והנה. הערמה של תאנים שאני רואה
שם היא לא זזה ואני חושב שאלה כולן תאנים
ישנות ורקובות."

התנין תחת ערמת התאנים חשב "התן הזה חשדני
כל כך. אבל אני אתחיל לנוע והתאנים תתחלנה
להתגלגל כך שהוא יחשוב שזו הרוח שמניעה

שהבית שלי לא מדבר אלי! מדוע אינך מדבר אלי
בית קטן שלי? אתה תמיד מדבר אלי כשהכל
בסדר, כשאני חוזר הביתה. מה קרה היום, בית
קטן שלי שאינך מדבר אלי?"

התנין הזקן חשב שהוא חייב להעמיד פנים כאילו
הוא הבית הקטן, אחרת התן לא יכנס פנימה. לכן
הוא אמר, בקול נעים ביותר שיכול היה (אך זה לא
היה קול נעים מאוד) "הלו, תן קטן!"

התן הקטן נבהל כששמע זאת. "זה התנין הזקן"
אמר "ואם אני לא אחסל אותו, הוא יחסל אותי
בטוח. מה אעשה? מה אעשה?"

הוא חשב מהר מאוד. ואז אמר "תודה בית קטן
שלי. טוב לשמוע את הקול הנעים שלך, בית קטן
שלי. אני אכנס מיד, אבל קודם אלך לאסוף קצת
עצי הסקה לבישול הארוחה."

הוא הלך, אסף עצים יבשים, ועוד עצים ועוד עצים
ושם את הכל לפני הדלת ומסביב הבית, ואז הצית
אותם!

והבית בער ועישן עד שהתנין הזקן הפך דומה לדג
מעושן ולא הטריד יותר את התן הקטן.